

ASR OSHGAN ASARLAR

OXBEK
NAVOIY

Roman

«SHARQ» NASHRIYOT-MATBAA
AKSIYADORLIK KOMPAANIYASI
BOSH TAHRIRIYATI
TOSHKENT — 2004

Tahrir hay'ati:

Bobur ALIMOV (*hay'at raisi*), Said AHMAD, Ahror AHMEDOV (*hay'at raisi o'rinbosari*), Naim KARIMOV, Tohir MALIK, Murodjon MANSUR, Omon MUXTOR, Umarali NORMATOV, Anvar OBIDJONOV, Shuhrat RIZAYeV, Nosir FOZILOV, Shukur XOLMIRZAYeV, Islom ShOG'ULOMOV, Ibodulla SHOYMARDONOV, Barnobek EShPO'LATOV (*hay'at kotibi*), O'tkir HOSHI-MOV.

O-38

Oybek.

Navoiy. Roman. /«Asr oshgan asarlar» turkumi//
Tahrir ha'yati: Bobur Alimov va boshq./ — T.: «Sharq»,
2004.— 496 b.

BBK 84(5U)I

Navoiy she'riyati va Navoiy obrazi hamisha kuchli bir quyosh kabi ko'nglimni tortar edi. O'z asarlarimda shoir Navoiy obrazi yaratishga zo'r mayl, orzu, istagim bor edi. Lekin tarixga ko'z tashlasam, Navoiy gigant, buyuk bir siymo holda qarshimda turar edi. Yoshligimdan beri Navoiyning o'lmas, abadiy she'rlarini sevib o'qir edim, uning jozibali g'azallari borgan sari ko'nglimga singib bordi, shakl va mazmunlari yuragimni mast va maftun etdi.

Birinchi bob

I

Bahor quyoshi ko'kning tiniq feruzasida Hirotning Gavharshod madrasasining haybatli gumbazi ustida porlar, gumbazning azamat peshtoqlarining naqshlari sho'ralarda jonli, havoii bir chamanzor kabi turli-tuman olov ranglar chaqnatar, kabutarlar dam uchib, dam sirpanib qo'nib, gumbaz tevaragida quvonch bilan inoq o'ynashar edi. Bir tomoni xonaqoh, uch tomoni katakcha-hujralar bilan o'ralgan madrasaning keng, tekis, chorburchak sahnidan kecha shovdirab o'tgan yomg'ir ko'zga ilinar-ilinmas bug' bo'lib havo-ga ko'tarilmoqda edi. Tolibi ilmlarning aksari bukun hovliga chiqishgan. Ular yapaloq g'isht yotqizilgan yo'lkalarga bo'yralar solib dars tayyorlashadi. Ular-ning qay biri «Qofiya»¹da, qay biri «Hoshiya»²da, qay biri «Shamsiya»³da. Mana bunda biri kitobni tizzasiga qo'yib katta sallali boshini uzluksiz chayqab, ko'zlarini chirt yumgan holda g'o'ng'illab «Arabiyot»⁴ni yod-laydi. Nariroqda uch mullabachcha bir bo'yra ustida o'tirib, mushkul bir masalani bahslashadi. Ulardan biri — sersoqol, rangpar va oriq — o'z mantiqining

kuchini ko'rsatishga va «haqiqat mezonini»ni o'zicha ta'rif etishga astoydil tirishar, sheriklarining dalillarini rad etardi. Undan yoshroq, lekin o'jarlikda undan aslo qolishmaydigan sheriklari qichqirib, yangi-yangi dalillar, mulohazalarning tilsimli qo'rg'onini bir zumda so'z bilan yasab qo'yardilar. Ba'zan asl mavzu-bahs g'oyib bo'lar, ular bahs asnosida kelib chiqqan yangi nuqtalarga berilib, so'z changalzorining tikanli mushkilot bilan to'la sohalarida urina-urina, yana asli masalaga qaytishadi. Bahslashuvchilar ba'zan munozara alangasida o'zlarini unutib, bir-birlariga dag'al iboralar aytishar, ba'zan burgutday hurpayib, bir-birlariga chang solmoqqa tayyorlanganday qiziq bir vaziyatda bir zumgina qotishardi. Bu hol madrasa dunyosida juda oddiy va tabiiy hodisa bo'lgani uchun ularning asabiy shovqiniga atrofdagilardan hech kim e'tibor qilmas edi.

Hujralar bo'm-bo'shdek ko'rinsa ham, xonaqohning pinjiga tiqilgan, quyoshga ters bir hujrada to'rt kishi g'uj bo'lib, odatdagicha, gurunglashib o'tirishar edi. Hujra tor, zaxkash. Eshikchani lang ochiq bo'lishiga, bahor quyoshida ko'z qamashtirib porlagan kunduzga qaramay, bu yerda nim qorong'ilik hukm surardi. Bu narsa yolg'iz bu hujraga xos sifat emas, albatta. Madrasa hujralari — tolibi ilmlar maskanlarining keng, bahavo bo'lishi go'yo odatga, an'anaga, butun zehniyatga zid bo'lgandek, Sharqda madrasa hujralari bir-biridan hech farq qilmaydi deyish mumkin... «Ilm igna bilan quduq qazish» degan qadimgi fikrga hujralarning andozasi yorqin bir misol bo'lsin, deb bir zamonlar me'moriy san'atda tolibi ilmlar uchun shu andozani qabul qilgan bo'lsalar ehtimol...

Nim qorong'i, zaxkash hujrada ulfati chorning suhbatini uzilmas edi. Bulardan uchi tolibi ilm bo'lib, to'rtinchisi bu hujra sohibining mehmoni edi. Bularning ilm darajalari, yoshlari, fe'l-huyllari orasida katta tafovut, hatto ziddiyat bo'lishiga qaramay,

madrasaning eng qashshoqlari bo'lganlaridan, aksar vaqt to'planib, «ikki yarim — bir butun», deganday ovqat tadorikini birga ko'rishar edi. Bukun ham xuddi shu maqsadda yig'ilishib, dekcha qaynatish g'amida bosh og'ritishardi. Yosh jihatdan eng kattasi — hujra sohibi Aloiddin Mashhadiy bo'lib, chuvak yuzini dag'al qora soqol bosgan, payvasta quyuy qoshli, har vaqt yarim yumuq xira ko'zli, past bo'yli, chamasi qirq yoshdagi kishi edi. U o'n besh yildan buyon «Gavharshod» madrasasida, shu hujrada istiqomat qilar, bundan biron yoqqa qo'zg'alishi ham belgisiz edi. Aloiddin Mashhadiy o'z zamonasining eng peshqadam mudarrislarida o'n yillab dars olgan bo'lsa ham, biron ilmda o'zini yorqin ko'rsata olmagan. Bir necha yildan buyon ilmlardan ko'ngli sovib, darslarga ko'pincha qatnashmaydi ham. Lekin zamonaning bir ko'p odamlariga muyassar bo'lgan shoirlik baxti yoki baxtsizligi uni ham benasib qoldirmagan. U she'rning turli navlarida qalam yuritadi. Tunlarni uyqusiz kechirib, devon ham tartib qilgan; muammo'da o'zini yagona bo'lmasa-da, har holda eng chapdastlardan hisoblaydi. Ammo uning bu sohadagi mahorati ham xuddi devoni kabi hanuz she'r olamiga tanilgan emas, bu ahvolga u g'oyat qayg'uradi, dard uni ich-ichidan kemiradi. Umidsizlik, o'ksiz ruh uni bir zum ham tark etmaydi. Shuhrat, iltifot qidirgan shoir shohlarga bo'lmasa-da, beklarga, vazirlarga, hatto bulardan quyiroqdagilarga ham qasidalar yozib taqdim etadi. Savodsiz bekni «Jomi ul-ulum»², «Xazinai maoniy»³, «Fuzalo va shuaro homiysi»⁴ deb yuksaltiradi. Uning sultonlarga, hatto beklarga navkar bo'lib o'tgan otobobosini oftob olamtob yaratilgandan beri davlati, iqboli zavol ko'rmagan oliy nasabli «saltanat spehri»ning xurshidi⁵ va hokazo puchak, lekin ko'z qa-

¹ Kichik she'r turi; shoirlar muammoda kishi ismini yashiradilar.

² Ilmlar yig'indisi.

³ Ma'nolar xazinasi.

⁴ Shoirlar va fozillarni himoya qiluvchi.

⁵ Podshohlik osmonining quyoshi.

¹ Go'zal binolar qurish san'ati.

mashtirgich yaltiroq soʻzlar bilan madh etmoqqa mohir. Aloiddin Mashhadiy asabiy, jizzaki, sezgir shaxs; arzimagan narsaga kishidan koʻngli qoladi. U kimdan ranjisa, oʻsha soatda bir hajv ila oʻz «dushman»ini soʻz balchigʻiga shunday bulgʻaydiki, oʻqir-kan, eng chirkin hid burqib turadi.

Ikkinchi mullabachcha hirotlik oʻrta hol oilaga mansub Zayniddin, qaddi-qomati nozik, xushmuomala, xushsuhat, havoyi tabiatli yigirma-yigirma bir yashar yigit edi. U toʻrt-besh yildan buyon tahsil koʻrib, baʼzi ilmlarda ancha ilgarilagan. Arab va fors tillarini yaxshi egallagan. Lekin havoyi tabiatli boʻlishi va hayotda ziynatni, xursandchilikni sevishi orqasida tahsilga uncha qunt qilmaydi. Koʻproq vaqtini sanʼatlarga bagʻishlaydi. Madrasa ahli orasida u oʻzining husnixati bilan mashhur. Bundan tashqari, yaxshi kuylaydi, gʻijjakni goʻzal chaladi: keyingi vaqtlarda otasi bilan orasi buzilib qolgach, faqirlikka tushdi. Bu madrasada va oʻzga madrasalarda boʻlgan asilzoda, sohibi davlat¹ talabalarning va Hirotidagi bekdoda, vazirzodalarning kechki bazmlariga, yigʻinchoqlariga borib, kuyi, sozi bilan oʻltirishni qizitib, qornini toʻydirar edi.

Uchinchi talaba ikki yil burun Shahrisabzdan tahsil uchun kelgan doʻng peshonali, miqti gavnali, oʻtkir, yirik koʻzli oʻn sakkiz yashar Sul-tonmurod edi. Bu yigit Shahrisabzda mashhur sangtarosh ustaning oʻgʻli edi. Usta Samarqandda ish vaqtida katta bir bino tepasidan yiqilib oʻlganda, Sul-tonmurod uch yashar bola edi. Oʻqimishli, jonkash-jafokash onaning tarbiyasida ulgʻayib, dastlab oʻz shahrida, soʻngra Samarqandda tahsil koʻrib, nihoyat, qarindoshlarining yordami bilan Hirotga kelib, bu madrasaga joylashgan edi. Uning isteʼdodi madrasa ahligagina emas, balki Hirotning aksar olimlariga maʼlum. U barcha mavjud ilmlarni egallab, zamona olimlarining peshvosi, «saro-madi» boʻlishga tirishadi. Diniy ilmlardan tashqari,

¹ Boy, davlatmand.

riyoziyot¹, ilmi nujum², mantiq, adabiyot va hokazolarda keng, pishiq maʼlumot kasb etgan edi. U oʻn toʻrt yashar vaqtida Samarqandda bir domlasi unga shunday degan edi: «Qadim zamonda bir olim oʻtgan ekan. U, agar rubʼi maskun³dagi barcha olimlarning xotirlaridan barcha ulum va funun⁴ banogoh koʻtaril-sa, u ilmlarning hammasini asliday tirgizishga qodir-man, der ekan. Oʻgʻlim, sizda oʻshanday zako va isteʼdod koʻraman, saʼy-gʻayratni aslo qoʻldan bermangiz!» Ilmlarda ana shu afsonaviy olimning darajasiga koʻtarilish Sul-tonmurodning gʻoyasi edi.

Bu yerda hammadan ajralib turgan shaxs — Aloiddin Mashhadiyning mehmoni samarqandlik Toʻgʻonbek edi. U yoʻgʻon, chorpaxil gavnali, dakkam-dukkam qizgʻish moʻylabli; keng, qoramtir yuzining yonoqlari boʻrtgan; qisiq koʻzlari ayyorcha beqaror; kunlar isib ketgan boʻlsa ham, uning egnida qoʻpol eski poʻstin, boshida qunduzi qalin katta boʻrk... Toʻgʻonbekning ota-bobolari Amir Temur davrida katta mansablar ishgʻol etganlar. Ularning orasidan mashhur askar boshliqlari, davlat xodimlari va dabdabali tarxonʼlar chiqqan. Lekin, keyinchalik, Temur davlati parchalanib, shahzodalar orasida toj-taxt uchun urush, janjallar qizib ketgach, bu oilaning ovozasida asta soʻna boshlagan: dadasi Feruzbek qaysi bir safarda dom-daraksiz gʻoyib boʻldi. Obroʻli obogʻalari⁵, tagʻoyillari, amakilari ham birin-sirin mavqelarini yoʻqotdilar. Baʼzilari aka-uka, ota-bola sul-tonlarning oʻzaro urushlarida qirildi, baʼzilari oʻz dushmanlaridan xavfsirab yoki yangi baxt qidirib, uzoq ellarga koʻchib ketdi. Oʻn yetti yoshdan boshlab Toʻgʻonbek Movarounnahrda, Xurosonda, Dashti Qipchoqda, Iroqda va, umuman, bir vaqtlar Amir Temurning qilichiga tobe boʻlgan bir koʻp mamlakat-

¹ Matematika.

² Astronomiya.

³ Dunyo maʼnosida.

⁴ Fanlar.

⁵ Podshohdan alohida huquq va imtiyozlar olgan aslzoda.

⁶ Qarindoshlari.

larda qaynoq siyosiy kurashlarga, uzluksiz qo'zg'olonlarga, fitnalarga boshi bilan sho'ng'idi. Baxt, shonshavkat qidirib, o'zini o'tga-cho'qqa urdi. Chig'atoy-o'zbek sultonlari, turkman beklarining ostonalarini yaladi. Har qaysisida bir muddat xizmat qildi: aldadi, aldandi; taladi, talandi. Nihoyat, bundan ikki oy ilgari, yigirma besh yoshida Hirotga yuzlandi. Uchrashuvning tasodifiy bo'lishiga qaramay, Aloiddin Mashhadiy bilan do'st tutunib, bu hujraga tiqilib oldi.

To'g'onbek chalasavod bo'lsa ham, ilm-fanning qadri-qiymatini biladi. Talabalarining suhbat va munozaralariga diqqat bilan quloq soladi, lekin bu sohani o'zi uchun begona hisoblaydi. Ilm-tahsil — yuvosh, tinch, sabr-qanoatli odamlarning ishi, To'g'onbekning xayoli esa har vaqt jahongashtalik olamida parvoz etadi: u uchqur otda chaqmoqday yonib, janglarda qilichbozlik qilishni, o'q-yoy otishdagi kuchi va mahorati bilan barchani tong qoldirishni, qal'alarga bosqin yasashni, tog'day yuksalgan qo'rg'onlarga botir yigitlar bilan birga shotular' qo'yib, hoy-huy, arosat solishni, sahroyi xalqning qishlovlariga ot qo'yib, minglab qo'ylarni o'lja haydashni sevadi. To'g'onbek biron tumanga bek tayinlanib, atrofiga bir dastagina chopqinchi zabardast yigitlardan to'plab, hiylanayrang, aldash, do'q, bosqinchilik va hokazo yordami bilan o'zga beklarni, hokimlarni biror-biror ag'darish, nihoyat, poytaxtlardan shohlarni haydab, o'zi toj kiyish yoki qang'ib yurgan shahzodalardan bironta bo'sh-bayovini taxtga o'tqazib, butun hokimiyat jilovini o'z qo'lida tutish singari umidlarning yurakdagi alangasi bilan yashadi. Buning uchun kurashdi. Na qilsinki, bu umidlarni amalga oshira olmadi. Hatto bir necha daf'a bu qing'ir yurak boshqalarga sezilib qolayozdi. Uning boshi bilan birlikda bu telba umidlarni kesmoqqa ko'tarilgan qilichdan o'zini zo'r-bazo'r qutqarib, Hirotida bu madrasa kavagini in qilishga majbur bo'ldi. Lekin To'g'onbek hali bu umiddan

---

¹ Narvonlar.

qaytgan emas. Unda hali ishonch zo'r: Temurning evara-chevaralari ko'p; bular ham qo'ziqorinday ko'payib turadilar. Bola otaga, ota bolaga, aka ukaga, tog'a jiyanga qarshi isyon ko'tarishi bu mamlakatda bir odat bo'lib qolgan. Bundan tashqari, katta-kichik shaharlarda, viloyatda beklar, hokimlar bor. Mol-mulkka, shon-shavkatga, hokimiyatga ularning ishtahalari hamisha karnay. Shu sababdan To'g'onbek qonli g'avg'olarning, ur-yiqitlarning uzoq davom etajagini anglaydi-da, faqat o'ng'ay fursat va sharoitni kutadi...

Vaqf mablag'lari bilan kun kechiruvchi talabalarining ahvoli og'ir. Qo'llariga tekkan naqdlarni qish allaqachon yutib qo'ygan. Endi haftada bir-ikki topqir qozon qaynatish ham mahol. Sotish uchun qo'lga ilinarli hech nima yo'q. Ovqat to'g'risida bosh qotirilar ekan, aksar vaqt To'g'onbek: «Bir ilojini topg'aymiz, Hirotday shahri azimda bu qanday dag'dag'a!» deb po'ng'irlardi-da, lapanglab chiqib ketar, ovqat uchun kerakli masalliqni tezda topib kelardi. Kissasining ko'pdan buyon qup-quruqligini sezular ham, mablag'ni qayerdan va qanday qilib topganligini undan surishtirmas edilar. Lekin bukun gap shu to'g'rida soatlab davom etsa ham, To'g'onbekdan sado chiqmadi. U fe'li ayniganday, hujraning bir burchagiga tiqilib, qisiq ko'zlarini bir nuqtaga yomon tikib o'tirdi.

Chuchitilgan moy va qovurilgan go'shtning mazali hidi dimog'larga urildi. Bir ko'p hujralarda kunda ikki mahal laziz taomlar pishiriladi. U hujralarning egalari vaqfxo'rlar emas. Ular yuksak oilalarning o'g'illari. Ular kechalari shirin suhbatlar tuzadilar. Do'st-yorlar yig'ilishib, chag'ir' ichib, musiqiy va raqslar bilan tong ottiradilar...

Uzoq kengashdan so'ng biron ma'qul chora topilmagach, yog'ochday qotgan, junsiz, taqir po'stakda hujra to'rida o'tirgan Aloiddin Mashhadiy kichkina gavdasi bilan yengilgina qo'zg'alib, uzun pechi osilgan

---

¹ May.

katta sallali boshini chayqadi. So'ng dardli bir uh tortib, dunyoning buqalamunligi haqida shikoyatlandi, ingichka tovush bilan cho'zib o'qidi:

*Uftod ast dar jahon bisyor,
Betamiz arjimandu oqil xor!*

Zayniddin sinovda ko'p durust natija bergan taklifni, ya'ni Hirotning saxovatli a'yonlaridan² yoki eski shahzodalardan biriga qasida yozib, murojaat qilishni taklif etdi. Bu fikr hammaga ma'qul tushsa ham, Aloiddinga yoqinqiramadi, chunki bu uning yolg'iz o'ziga xos ish bo'lib, boshqalarni sherik qilishga tobi yo'q edi. Kim biladi, ehtimol, Mashhadiyning silliq nazmi, rangli uslubi valine'mat³ning ko'nglini shunday asir qilarki, u aqcha bilan birga necha qo'y va isqarlot⁴ chakhmon ham in'om qilib yuborar! Shu damgacha Mashhadiy hech bir boyondan, hech bir a'yondan bunday iltifotga noil bo'lmagan esa-da, xomtamalik orqasida shunday mulohazani xotiridan kechirdi...

Aloiddinni yumshatish uchun Zayniddin ingichka qoshlarini ma'nodor chimirib, dedi:

— Agar qasida shoiri bo'lsam edi, xoqon ibni xoqon Sulton Husayn Boyqaro hazratlariga bir bemisl qasida yozib, janobi oliydan shohona sarupolar olar edim, chunki ayni vaqti: ikki hafta muqaddam ul janobning muborak boshlariga humoyun qushi⁵ qo'ndi, ko'ngillari barqaror bo'ldi. Shuaro'ga saxovatning yetti darvozasini ochishlariga aminmen.

— Sulton hazratlarining o'zlari ham otashnafas shoir emishlar,— dedi Sultonmurod,— ash'or⁶ni go'zal va ravon so'ylarmishlar. Ma'niyi xos⁷ning,

nozik, rangin xayolning oshiqi bo'lgan tojdorning, albatta, shuaroga homiy bo'lishlariga aslo shubha qilmaymen...

Aloiddin bu so'zlarga e'tibor qilmaganday ko'rinishga tirishsa ham, ichi yulindi. Zayniddinning so'zlarini kinoya deb tushundi. Sultonmurodning so'zlariga: «Yangi podshohning o'zi katta shoir, nozik zavq egasi. Sen unga qasida yozib ovora bo'lma!» degan ma'no berdi-da, boshini ichiga olib, sukut qildi.

Hali ham hurpayib o'tirgan To'g'onbek, odati bo'yicha, salmoqlanib:

— So'fi so'g'on yer, topilsa yo'g'on yer, deganday, endi podshohdan bir nima yulmoqchimisizlar! Tangriga sig'ininglar... Tojdorlarning o'ziga yarasha tashvishi bor: navkar saqlash kerak, qo'rg'on tuzatish kerak. Podshohlar madrasadan ko'ra, safar to'g'risida ko'proq o'ylashi kerak,— dedi.

— Husayn Boyqaro hazratlari ham shoir, ham ilmparvar emishlar. Yaxshi ishlarga bel bog'lashlarini umid qilmoq mumkin,— dedi Zayniddin ishonch bilan.

— Sahroning bag'ri yomg'irga tashna bo'lganidek,— dedi Sultonmurod qo'llarini harakatga solib,— ko'hna Xurosonning eli adolat va fazilat quyoshiga tashnadir. Shoyad umidlarimiz behuda bo'lmas.

To'g'onbek dakkam-dukkam mo'ylabini yo'g'on barmoqlari bilan chimtib, kinoyali kulib qo'ydi.

Aloiddin Mashhadiy yarim yumuq ko'zlarini, har vaqt ensasi qotganda qilganidek, butunlay yumib oldi.

Eshikda qari farrosh Hoji Solih paydo bo'ldi. U darveshnamo, kamtarin, xayolchan kishi edi.

— He, a'lam molata'lamun⁸, shundamisiz? — dedi Sultonmurodga va tabassum bilan davom etdi chol. — Chorsuv tomonga yo'lim tushgan edi, halvofurush do'stingiz sizning va mulla Zayniddinning bormoq-

⁸O'qimasdanoq ko'p bilim orttirgan, katta olim ma'nosida.

¹Ma'nosi: Aqlli, o'qimishli odamlar xor-zor bo'lib, johillarning aziz bo'lgani dunyoda ko'p ko'rilgan hodisadir.

²Davlatda yuqori mavqeli, e'tiborli odamlar.

³Himoya qiluvchi, xayri ehsonli kishi.

⁴Qimmatbaho mato.

⁵Podshohlik qushi.

⁶Shoirilarga.

⁷She'rlar.

⁸Alohida, nodir, chuqur ma'no.

liqlarini o'tinib qoldilar. Yangi ash'or o'qib beradilar-mi yoki o'zga mulohaza...

Sultonmurod suyunib Zayniddinga qaradi.

— Boramiz, albatta, — dedi Zayniddin o'rnidan qo'zg'alib, — shirin suhbat bilan dillarning g'uborini sovuramiz.

— Ajab Hirot ekan! — dedi boshini qimirlatib To'g'onbek. — Halvofurushi ham shoir, kabobpazi ham shoir... Boringiz, g'azalining toti bo'lmas, balki halvosining totli bo'lishida gumonim yo'q...

— Halvofurush mavlono Turobiy insoni komil odam, — dedi jahl bilan Zayniddin. — Istayangiz, sizni ham olib boramiz, o'zingiz xolis baho berursiz.

To'g'onbek, rozi bo'lgandek, jilmayib qo'ydi. Aloiddin Mashhadiy ko'zlarini sal ochib, yuzini ters o'girdi.

Ular peshin namozini o'qib bo'lib, madrasadan chiqishdi. Eski bo'lsa ham, top-toza, uzun, keng olacha to'n kiygan, boshlariga qordek oppoq salla o'ragan va madrasa ahliga munosib mutavoze'lik ham g'urur bilan ketayotgan ikki mullabachchanning o'rtasida qo'sqi po'stinli, katta bo'rkli, chorpaxil To'g'onbek, otda ko'p yurganidan, oyoqlarini kerib bosib, lapanglab borar edi. Odati bo'yicha, Zayniddin yo'l-yo'lakay bir-ikki yerga, ko'z ochib yumguncha kirib chiqishi kerakligini aytib, hamrohlarini sudradi. To'g'onbek norozilanib po'ng'illadi. Sultonmurod ma'nodor kulib qo'ydi. Zayniddin bilan yo'lga chiqilgan, manzilga horib-charchab borilar edi. Har ko'chada, har muyushda uning turli tabaqaga mansub do'stlari, tanishlari, hazilkashlari va hokazo uchrar; Zayniddin ularning biridan Hirotida ro'y berib, hali quloqqa chalinmagan, ko'pincha, qiziq bir voqeani, sirli bir mojaroni bilib olar; ikkinchisi bilan bir nafas hazil-mutoyiba qilar, biron latifa aytib, atrofidagilarni ko'zlari yoshlanguncha kuldirar; uchinchisi bilan biron masala ustida bahslashar... Oyoqda turib shoirning yangi g'azali yoki qasidasini, cholg'uvchining yangi maqomini tinglar; Hirotning ko'cha yigitlari bilan

ularning tilida, ruhida bir nafas hangomalashar; mudragan semiz qassobning qornini, xasis baqqolning pachaq tarozusini, havoni yangratib qichqirgan nonvoyning nonini bittadan bayt aytib, hajv etar... Shunday qilib, shaharning qarama-qarshi tomonlariga, masalan, shimoldagi Darvozai Mulkdan janubdagi Darvozai Feruzobodga chiqib qolganini kishi sezmay qolardi.

Sultonmurod tixirlik qilib, sug'urilib qochishni ko'zlagan To'g'onbekning qo'ltig'iga kirib, do'stining orqasidan shod va yengil odim otdi; qariyb bir haftadan buyon madrasadan chiqmay, nim qorong'i, zax hujrada muttasil kitob mutolaa qilganidan, iliq-yorqin havoda kezishga mayli kuchli edi.

Hirotida bahor... Har ikki yog'ida aksari bir qavatli, eski, yangi, ko'rimli, ko'rimsiz paxsa devorli uylar orasida boloxonali, rango-rang, guldor naqshlar bilan bezalgan imoratlar qatorlashgan toza ko'chalarda, odamlar g'uj qaynagan maydonlarda, zumurrad yashilga ko'milgan bog'larda, xiyobonlarda quyosh toshqini...

Zayniddin qiziq gaplar bilan hamrohlarini kuldirib borar, goho ulardan bir zungina ayrilib, qayerlarga bosh suqib, qandaydir tanishlari bilan so'zlashib, yana qaytar va hikoyasini davom ettirardi. Sultonmurod do'stini tabassum bilan tinglab, Hirotning bahorda toza husn bilan yashnagan ajoyib manzaralariga suqlanib qarar, shodlikdan hislarning sho'xligidan ko'ksi to'lib-toshardi. U Hirotni sevardi. Butun atrofi muazzam kungurador qo'rg'on bilan o'ralgan bu katta shaharda ulug' madrasalar, qo'sha-qo'sha adl, yuksak minoralarini tiniq zangori samoga uzatgan masjidlar, san'atning butun mo'jizalari bilan bezalgan boy saroylar ham bog'chalar, chamanzorlar o'rtasidagi yengil, havoiiy ko'shklar, koshonalar, ulug' odamlarning, aziz-avliyolarning hamisha ulug'vor sukunatga ko'milgan toza, chiroyli maqbara-mozorlari va hokazo ko'p edi. Sultonmurod bunday yerlarga takror-takror kelib, fikrlariga berilib tanho tentirashdan zavqlanardi. U bu shaharning tarixiga qiziqib, uning eski binolari,

maydonlari, bozorlari, ko'priklariga doir ma'lumotlarni eski qo'lyozmalardan, vasiqalardan, afsonalardan to'plamoqqa boshlagandi. Vasiqalar, afsonalar bu shaharni Iskandar Zulqarnayn bino qilganini so'ylar edilar... Bir yil-bir yarim yil ichida u go'zal, tarixiy binolar haqida o'nlab, Hirot haqida esa yuzlab baytlar, ruboiylar to'play bildi. Hirotning ulug'ligi, go'zalligi, ahamiyati haqida hamma qalamlar hamfikr edi:

*Hirot chashmu charog'i jamii buldon ast.
Jahon tan astu ba nisbat Hirot chun jon ast'.*

Hirotliklar o'z shaharlari bilan faxrlanar, uning tuprog'ini oltinga, bog'larini jannatga, suvlarini kavsarga o'xshatar edilar. Samarqandlik, bag'dodlik, misrlik, hindlik va xitoylik hamma sayyohlarga bu shahar manzur bo'lardi.

Zayniddin to'xtab, Hirotning darveshnamo mashhur naqqoshi bilan hangomalashib qoldi. Bu yer tepalik edi, bu yerdan shaharning ajoyib azamat inshooti — Qal'ai Ixtiyoriddin yaqqol ko'rinardi. Bu — qatqat tog' kabi yuksalgan, muazzam qulalari, kungirador qalin devorlari, tepa-tepa tuproq uyumlari bilan Hirot samosiga hokimlik qilgan qal'a edi. Mojarolar bilan to'la umrida katta qal'alarni ko'p ko'rgan, ularga jangda hujum qilgan To'g'onbek kichik, qiyg'och ko'zlarini qisib, qal'aga tikildi. Bu qal'aning xususiyatlari to'g'risida Sultonmurodga qiziq ma'lumot berdi. Keyin ular uzoqda, shaharning shimolida Darvozai Mulk bilan Darvozaiy Qipchoq o'rtasidagi jomining quyoshda chaqnagan yetti ulug' toqi, gumbazi to'g'risida so'zlashdilar. Zayniddin keldi. Pastda, turli-tuman olomon bilan qaynagan katta guzarga ko'z tikdi. Uch katta ko'chani kesishgan joyidagi guzarda zar yoqa to'n kiyib, bedov otlarni g'ijinglatgan mag'rur beklar, olifta bekdodalar, xitoyi shoyi to'nli, guldor mahsili davlatmandlar, eshak mingan juldur kiyimli dehqonlar, tirikchilik mashaqqati bilan zir

¹Ma'nosi: Hirot dunyodagi hamma shaharlarning ko'zi va chirog'idir. Jahon bamisoli badan bo'lsa, Hirot unga nisbatan jondir.

yugurishgan xarob kosib-hunarmandlar, qandaydir bir jinoyatkorni sazoyi qilib ko'cha aylantirgan qahrli sipohilar — navkarlar, dag'al mallabo'z to'nli sokin, xayolchan, shovqin-suronga beparvo darveshlarni ko'rish mumkin edi. O'tkinchilarning yo'lini to'smoqchi, etaklariga yopishmoqchi bo'lgan gadoylar, shaharning boshqa guzarlariga qaraganda, bu yerda ko'proq edi. Zayniddin Sultonmurodning tirsagini turti.

— Anavi devqomat, — dedi u birini ko'rsatib, — Haydar pahlavon... Iroqdan kelgan Mufrid qalandardan Havzi mohiyon'da besh tayoq yeb, oyoq suyaklari bir xalta oshiqdak bo'linib ketgan edi. Shayx Husayn jarroh uning oyog'ini chuqurga ko'mib, qirq kunda tuzatgan... Gandiraklagan, hov ko'rdingmi, anav mast olifta umrida besh yuz ming bayt yozgan ulug' shoirning nabirasi... Bu ham shoir. Lekin g'azallarini o'z yonidan pul to'lab eshittiradi! Hov anav, baqqol yonidagi cho'qqi soqol, yelkasi chiqiq chol — usta Orif Buxoriy... U o'ttiz hunarda yagona: naqqoshlik va zargarlikdan to sataroshlikkacha, kimyogarlik va muqovachilikdan to xodimlikkacha nodir odam. Anav qashqa yo'rg'ada jilpanglagan amaldor shahar dorug'a'sining amakibachchasi Shodi bedoddir. Soqolmo'yablaringni qirdirgan kunlaringda uning yoniga aslo yaqinlasha ko'rmanglar!

Sultonmurod bilan To'g'onbek qotib kulishdi. Keyin pastga tushib, olomon ichiga aralashib ketdilar. Ozgina yurgach, Bog'i Zog'onning bosh arki oldidan chiqdilar. Bu — podshohning saroyi edi va darvoza yonida beklar, katta mansabdorlar, qurolli sipohilar har vaqtdagidan ko'proq ko'rindi.

— Yo podshoh biron yerga chiqadi, yoki elchi kelishi kutiladi, — dedi Zayniddin to'xtab.

— Bejiz emas, odamlarning ko'zlari bejo... — dedi To'g'onbek hasad bilan arkka qarab.

— Kutamizmi? — Sultonmurodga qaradi Zaynid-

¹Hirotida ko'pincha katta tomoshalar bo'ladigan maydon.

²Eski zamonda shahar yoki kapt boshlig'i.

din.— Yur, yur! Oyoqda mador qolmadi, — zoʻrlab olib ketdi Sul-tonmurod.

Bozorning gʻovur-gʻuvurli, turli-tuman olomon bilan toʻla Chorsusiga yaqinlashgach, Toʻgʻonbek bir-dan toʻxtadi. Yoʻldoshlarining iltimoslariga oʻjarlarcha quloq solmasdan, shu yerda ayrildi-da, bozor girdobi ichida gʻoyib boʻldi.

— Sahroyi moʻgʻul ashʻor tinglashdan qochdi! — dedi kulib Sul-tonmurod.

— Hechqisi yoʻq, — dedi qoʻlini siltab Zayniddin.— Bechora Aloiddinga biron nafaqa topib olib boradi balki.

Kichkina, xarob doʻkonchada katta, toʻgarak barkashlarga uyulgan xilma-xil halvolar orasida oʻtirgan mayin harakatli, kamtar, koʻzlari shoʻx, qirq yoshlar chamasidagi shoir Turobiy doʻstlarini suyunib qarshi oldi. Goʻyo uzoq zamon koʻrishmaganday, holahvol soʻrashdi, yor-birodarlarning, tanishlarning salomatliklari, mashgʻuliyatlari haqida maʼlumot oldi. Bir necha qochirma gaplardan keyin boloxonaga taklif etdi.

Zayniddin koʻcha tomonga qaragan darichani ochdi. Uy ichiga yorugʻ bilan birga xush yoqar koʻklam shabadasi kirdi. Toqisiga novcharoq odamning boshi tegadigan eski boloxona guldor sholchalar, chiroyli jihozlar bilan bezalgan edi. Bu — yuragida ilhomi, hislari, shoirona xayollari joʻsharkan, mehnat bilan kun koʻruvchi, halvo pishirib, ertadan kechgacha olomonga matoini maqtab qichqiruvchi, tirikchilikning zeriktirgich mashaqqatlariga qaramay, ruhida sanʼat ishqini saqlab boruvchi kamtarin, olijanob bir shaxsning qabulxonasi edi. Aksar vaqt Hirotning olim va shoir-laridan maʼlum bir guruhi bu yerga toʻplanar, arab, eron, turkiy tillardagi muhim asarlar oʻqilar, qizgʻin suhbatlar, mushoaralar va munozaralar boʻlib turardi.

Tokchalarga qalangan kitoblarning qariyb hammasi ularga tanish boʻlgani uchun biron yangi asar bormikan, degan umid bilangina yalpi koʻz yugurtirib, keyin daricha tagiga tiz choʻkishdi.

Bozorchi olomonning shovqini, uzoqda, temirchilik va misgarlik qatorlarida yangragan «taraqaturuq»lar boshni aylantirar edi. Bir ozdan keyin shoir halvofurush tandurdan yangi uzilgan ikkita non va juda nafis ishlangan guldor mis laganchada kesma halvo olib chiqdi. Dasturxonchani yozib, nonlarni ushatdi, doʻstlarini oʻz odati boʻyicha, yemakka qistadi. Talabalar bugʻlanib turgan nonni ogʻizda eriydigan halvoga qoʻshib, birpasda yeb bitirishdi. Keyin shoirning halvo pishirishdagi sanʼatini madh etishdi.

— Ogʻzimizga qandu nabot soldingiz, — dedi Zayniddin bino qoʻygan siyrakkina miyiq-larini artib.— Endi badialaringiz bilan koʻngillarimizni zavqiyob qilsangiz...

— Sizlarga manzur boʻlgudek gʻazallar yozil-madi, — dedi shoir oq tusha boshlagan soqolini silab. — Baʼzi xomroq narsalar borki, ularni oʻqimoq bilan bahramand boʻlmassizlar, deb oʻylaymen. Shirin suhbatlaringizga tashna boʻlganimdan chorlagan edim.

— Bu oqshom biz shundamiz, — dedi Sul-tonmurod qatʼiyat bilan, — lutf etib, gʻazallarni olingiz. Shuaro shahri boʻlgan Hirotda yashab, Aloiddinga baʼzi zoʻraki narsalaridan boshqa, bir haftadan beri hech nima koʻr-madik...

Halvofurush ohistagina oʻrnidan turdi. Tokchadagi qalin bir kitobni ochib, uning orasidan bir necha yaproq yap-yangi, shaldiroq qogʻoz olib, Zayniddinga uzatdi. Zayniddin qogʻozlarni bir-bir koʻzdan kechi-rib, Sul-tonmurodning tizzasiga qoʻydi.

— Gʻazal oʻqimoqda sen bilan tenglashurlik shaxs yetti iqlimda ham topilmas, desam, xato qilmasmen. Marhamat qil.

Sul-tonmurod sheʼrni goʻzal oʻqirdi. U oʻqiganda, sheʼriyat otashidan mahrum oddiy misralar ham goʻyo birdan yaltirab ketardi. Doʻstining sheʼrlarida unga avvaldan belgili boʻlgan baʼzi umumiy nuqsonlarni yedirib ketish uchun koʻproq zavq va ruh bilan oʻqish-ga tirishdi. Gʻazallarga aksar vaqt musiqiylik nuqtai

nazaridan qarab baholaydigan Zayniddin, zavqqa to'lgandek, so'zlarning ohangiga yarasha boshini asta tebratib o'tirdi. She'rlar tamom bo'lgach, yoppasiga yaxshi baho berdi, ayrim o'xshatishlar, kinoyalar ustida mulohaza yurgizib, ularda shoirga xos rang va xayol borligini ta'kidladi. Hirotning qaysi bir go'zali haqida yozilgan bir g'azalni sho'x ulfatchiliklarda musiqiy bilan kuylash uchun shoirdan so'rab oldi va qog'ozni to'rt buklab, katta sallasining bir chetiga qistirib qo'ydi.

Sultonmurod esa so'fiyona ruh bilan yozilgan bir g'azalnigina maqtadi, uning ayrim misralarini bu nav g'azallarning eng go'zal namunalarini bergan Hofiz Sheroziy va zamondoshi mavlono Jomiy kabi shoirlarning misralari bilan chog'ishtirdi. Bu munomabat bilan u turli zamonlarda o'qigan va kuchli xotirasida saqlangan o'nlab shoirlarning butun-butun g'azallarini, ruboiylarini birin-ketin o'qib, izohlab, falsafiy qimmatini haqida so'zlay boshladi. Nihoyat, Sultonmurod so'zini bitirgach, shoir shogirdning ishidan xabar olgani do'koniga tushib ketdi. Lekin she'r va shoirlar haqidagi so'z kesilmadi. Hirotning eski va yangi shoirlaridan bir ko'plarining asarlaridagi goh yaxshi, goh nuqson, lekin qiziq jihatlar ustida Zayniddin, go'yo maxsus ravishda tekshirgandek, juda maroqli narsalar gapirdi. Keyin ba'zi shoirlarning tirikchiliklari, fe'l-atvorlariga doir latifa yo'sinli hikoyalarni qatorlash-tirib tashladi. Mavlono Jomiy bilan mavlono Sog'ariy¹ o'rtasida bo'lgan hazil-mutoyibalarning eng qiziqclarini aytarkan, Sultonmurod ichaklari uzilguday xaxolab kuldi. U endi ichidan otilmoqqa tayyor qah-qahani qaytarishga intilib, do'stiga: «Bas, jonim, bas endi!» der va nafasini roslar ekan, mavlono Turobiy kirdi.

— Do'konga tushib chiqaman, deb shaharni aylanib keldingiz shekilli? — dedi Zayniddin.

— Afsuski, bo'lmadingiz, — dedi Sultonmurod

namlangan ko'zlarini artib, — Zayniddinning ajoyib so'zlaridan mahrum qoldingiz.

— Men, — dedi halvofurush yuzida quvonch bilan, — shunday bir inson haqida xabar keltirdimki, uning har bir so'zi bebaho gavhardir.

— Xo'sh? — deb tikilishdi ikki talaba birdan.

— Shahrimizga Alisher Navoiy qaytibdilar.

— Rostmi?

— Albatta, butun shahar yolg'on so'zlamas.

— Istiqbollariga chiqmoq kerak, — o'rnidan qo'zg'aldi Sultonmurod.

— Biz g'aflatda qolibmiz, manzillariga yetibdilar. — Qo'li bilan, o'tiring, ishoratini qilib, gapida davom etdi halvofurush. — Zayniddin, siz Alisherning suhbatlarida bo'lganmisiz?

— Bo'lmadim. Lekin bir necha daf'a madrasaga kelgan edilar. Ustodlarimiz bilan oralari yaqin edi.

— Kapalak gulzorda aylanganidek, — dedi halvofurush shoir, — ul janob ham to go'daklikdan boshlab arbobi ilm, fikr, she'r va san'at orasida kezadilar.

— Alisher Navoiyni kaminangiz ko'rgan emasmen, — dedi hayajonlanib Sultonmurod, — ammo Hirotga kelgan soatdan buyon jahonning u nodir siymosi to'g'risida yaxshi ta'riflar eshitdim. Ilm va fan daryosini ko'ngillariga jo qilmishlar. She'rlari haqida ta'rifga hojat yo'q. O'z so'zimizning gavharshunosini, o'z she'rimizning Firdavsiy va Nizomiysini ko'rmoqqa mushtaq edik. Alhamdulillah, ko'rurmiz. Marhamat qilib, u janobning hayotlari haqidagi ma'lumotlaringizni batafsil aytib beringiz, chunki fazilatlarini to'g'risida ko'p eshitdim. Ammo hayotlari haqida qariyb hech nima...

Shoir Turobiy boshini quyi solib, bir muddat o'ylab qoldi-da, ko'zlarini xayolchan suzib, gapira boshladi:

— Garchi Alisher janoblari bilan faqirning orasida munosabat va robita¹ unchalik barpo bo'lmagan esa-

¹ Abdurahmon Jomiy (1414—1492) — mashhur shoir. Navoiyning do'sti; Sog'ariy — XV asr shoirlaridan.

¹ Aloqa.

da, har bir hirotlik kabi, u janobning hayotlariga doir ba'zi jihatlardan xabardormen. Alisher bu shahri azimda baland martabali, najib bir oilada tug'ilganlar. Bobolari, otalari avlodi Temurga benihoyat xizmatlar qilganlar... Ulum, fununning qadri qimmatini bilgan ota bir vaqtlar Abulqosim Bobur zamonida Sabzavor¹ hokimi edi, u kishi farzand arjimandiga go'daklikdan go'zal tarbiya, husn, axloq bergan. Alisher ham ilmning har bobida ulug' iste'dod ko'rsatgan. Hamma ilmlarga bepoyon muhabbat bog'lagan; yana bir nuqta shulki, Alisher va alhol toji davlat bo'lmish Sulton Husayn Boyqaro hazratlari go'daklikda do'st va ham-maktab ekanlar.

— Alisher, buni yaxshi bilamizki, bolalik yillarida ikki tilda badiialar ijod qilib, Zullisonayn² laqabi bilan shuhrat topdilar. Alisher marhum Abulqosim Bobur saroyiga xizmatga kirganlarida, g'olibo, o'n besh yoshda edilar. Shu davrda o'zbek va fors tillaridagi ash'orlari el orasida ham shuaro nazarida g'oyat maqbul va marg'ub edi. Forsiy ash'orda «Foniy», turkiy ash'orda «Navoiy» taxallus qo'llagan bu bola so'z dengizidan shunday durri gavharlar sochdikim, eng nodir qalamlar taajjubda qoldi. Yodimda bor, Hirotning barcha peshqadam shoirlari aksar vaqt yig'ilishlarda uning ajoyib matla³larini tatabbu' qilar edilar.

— Mavlono Lutfiy kabi, — deb so'zga aralashdi Sultonmurod, — ovozasi olamni tutgan keksa shoir hali go'dak Navoiyning o'z tilidagi bir bayti uchun o'zining uzoq umrida aytgan jamiki g'azallaridan voz kechishga tayyor ekanini bildirgan ekan. Bu rivoyatga ne deysiz?

— Shubhasiz, to'g'ri. Mavlono Lutfiyning o'zlari uning sehrli qalamining ta'rifini menga bir necha bor aytgan edilar, — deya javob berdi mavlono Turobiy. — Filhaqiqat, ona tilining asli tunganmas oltin kon-

larini yosh Navoiyning mo'jizali qalami kashf etdi. Alisherning turli ilmlardagi qudrat va iqtidorini siz o'z ustodlaringizdan, zamonaning ulug' olimlaridan so'rangiz. Alisher Hirotda, Mashhadda ko'p yil tahsil ko'rdi.

— Mudarris mavlono Fasihiddinning so'zlari-cha, — dedi Sultonmurod, — Alisher inson fikrining barcha sohalarida keng ma'lumot sohibi emish. Tarix, falsafa, mantiqdan boshlab tirandozlik'ka, musiqiyga qadar hech bir sohani qoldirmagan emish.

— Alisher Navoiy go'zal xattotdir, — dedi faxrlanib Zayniddin. — Musiqiydagi mahorati uchun ijod etgan ba'zi maqomlari dalildir; u musiqiydan xabarsizlikni shoir uchun zo'r nuqson deb hisoblar emish.

— G'oyat to'g'ri talab, — dedi Sultonmurod, — shoir so'zning musiqiysiga, hatto fikrning musiqiysiga chuqur kirmog'i kerak. Xo'p, Alisher Navoiy Samarqandga rasmiy bir vazifa bilan safar qilganmi?

— Xayr, azbaroyi tahsil uchun, — dedi mavlono Turobiy.

— Tahsil uchun? — ishonqiramagan tovush bilan so'radi Sultonmurod va so'zida davom etdi. — Ulug'bek zamonida Samarqand, haqiqatan, urfon⁴ xazinasi edi. Ul zamongi Samarqand qayda? Endi u muborak shaharda bir guruh johil shayxlar maskan qurib olgan. Ilm oftobi Samarqanddan Hirot samosiga hijrat etgan³, Samarqandning eng peshqadam olimlarini Hirotning har madrasasida o'nlab topmoq mumkin...

— Fikrimcha, — dedi Zayniddin mavlono Turobiyga, — bu to'g'ridagi xabarlar haqiqatdan uzoq bo'lsa kerak.

— Do'stlarim, andak sabr etinglar, — Zayniddinning so'zini kesdi mavlono Turobiy, — men sizga isbot qilay. Samarqandi firdavs monand⁴dan kelib turuvchi ba'zi qadrdonlar, tijorat yoki boshqa vazifa

¹ Xurosonda kichik bir shahar.

² Ikki tilli.

³ G'azalning ilk bayti.

⁴ Tekshirmoq.

¹ O'q otish.

² Bitimlar.

³ Ko'chgan.

⁴ Jannatga o'xshagan.

bilan u tomonlarga boruvchilar Alisherning ne mashg'ulotda ekanini kaminaga bir necha bor so'zlagan edilar. Alisher mashhur huquqshunos Xo'ja Fazlullo Abullaysda muttasil dars olar ekan. Shogird bilan ustodning oralari ko'p yaqin va samimiy ekan. Yana Samarqand hokimi va yaxshi shoir Ahmad Hojibek Alisher bilan do'stona munosabatda ekan. Hatto Alisher maishatining ba'zi tafsilotlarini ham eshitganmen. Shunday kunlar bo'lganki, Alisher mayda xarjlari uchun ham tangasiz qolgan. Uning insoniy g'ururi, tabiatining nozikligi Ahmad Hojibek kabi ulug' sarkarda do'stdan yordam so'ramoqqa yo'l qo'ymagan. Alisherning barcha yaqinlari bu gaplardan ogohlar. Nega to'g'ri bo'lmasin?

— Durust, — darrov so'zga kirishdi Zayniddin, — mabodo Alisherning o'zidan so'ralsa, u janob ham balki sizning kabi javob berar. Xo'ja Fazlullo Abullaysda dars olganiga ham ishonamiz. Ammo bu narsa voqeaning zohiridir¹.

— Haqiqat nimada? — deb so'radi mavlono Turobiy.

— Ishonchli ba'zi zotlarning rivoyatiga ko'ra, Alisher bilan marhum podshoh Abusaid Mirzoning munosabati sovuq bo'lgan. Abusaid Mirzo Alisherning Hirotda yashamoqligini ma'qul ko'rgan emas. Shu jihatdan bundan uch yil muqaddam Alisher Hirotni tark etib, Samarqandga jo'namoqqa majbur bo'lgan. Endi podshoh bilan shoir orasidagi nizoning asl ma'nosiga kelsak, harholda, siyosiy bir tarzda bo'lishi shubhasiz. Andak sabr eting, do'stim, men sizga ba'zi voqealarni so'zlay: marhum Abusaid Mirzoning ashaddiy dushmani hozirgi taxt egasi Boyqaro hazratlari bo'lgani ma'lum. Bu hazrat bilan Alisherning oralarda ilgaridan do'stlik va yaqinlik mavjud edi. Bundan tashqari, Alisherning tag'oyilari Husayn Boyqaro hazratlarining yaqin odamlaridan bo'lganlar, uning taxt uchun kurashlarida yordam berganlar.

¹ Tashqari ko'rinishi, sirti.

Mana bu hollar Alisherga Abusaid Mirzoning gumon, shubha bilan qarashiga sabab bo'lishi g'oyat tabiiy emasmi?

Mavlono Turobiy e'tiroz qilmadi. To'g'risi, e'tiroz uchun dalil topolmay, sukut bilan yerga qaradi. Bu bahsga chuqur diqqat va qiziqish bilan quloq solgan Sultonmurod ma'nodor qarash bilan dedi:

— Zayniddinning so'zlarida aql ko'proq ko'rinadi. Do'stim Zayniddin har kuni besh karra takrorlaydigan namozda xato qilishi mumkin, lekin, umuman, Hirotda voqealarining ichini bilishda hech vaqt xato etmaydi.

Hammalari kulishdi. Bu vaqt aksari shoir bo'lgan yangi mehmonlar kelishdi, hammaning og'zida yolg'iz birgina so'z edi: Alisher!

II

To'g'onbek uzoq vaqt bozor oralab yurdi. Nonvoyxonadagi nonlarning, oshpazlar qichqirib maqtab sotayotgan har nav taomlarning hidi uning dimog'iga guppa urib, so'lagini oqizar, och me'da ichdan kemi-rib, butun borlig'ini betoqat qilar edi. Nima qilsinki, yonida qora chaqa yo'q.

Bundan uch oy ilgari qong'ib-qong'ib bu shaharga kelganida, yigirma besh dinor¹ puli bor edi. Tejab-tergab xarajat qilish orqasida bu mablag'ni ancha cho'zdi. Mana endi qariyb ikki haftadan buyon tangasiz xunob... Va'dani quyuyq qilib ba'zi qassoblardan, oshpazlardan bir necha dinor qarzga ham ilindi. Sotilgudek, narsadan unda sopi fil tishi va kumush bilan ishlangan bir xanjargina bor. Lekin To'g'onbek ocdan o'lishga rozi bo'lsa ham bu buyumdan ajralishni istamasdi. Birinchidan, u umuman tig'ga o'ch odam. Bir ko'p odamlar duoning, tumorning kuchiga qanday ishonsa, u ham tig'ning sehrli kuchiga shunday e'tiqod qiladi. Ikkinchidan, bu xanjar ota-bobo mero-si. Bu tig' uning shavkatli bobolariga baxt yo'ldoshi bo'lgan!

¹ Bir dinor taxminan yarim so'mga baravar.

To'g'onbek ovqat tadoriki uchun bozorda biron yumush qidirmadi. Mehnatga sira bosh bermas, har qanday mehnatni o'zining ortiqcha sezgir izzat-nafsi uchun haqorat, deb bilardi. Lekin u ot minib, qorli bo'ronlarda, dahshatli sellarda haftalarcha tentirab, tog'-dovon oshishni, yozning qizg'in oylarida bepoyon Osiyo cho'llarining jahannam yong'iniga, qum to'l-qinlariga chidash berib, och, suvsoq kezishni mashaqqat hisoblamas edi.

To'g'onbek shovqin-suronli Hirot bozorining turli tomonlarini sayr etib, Hind, Eron, Xitoy, Misr mollari qalashgan do'konlarga hirs bilan qaradi; chaqmoqday otlarda sersavlat beklar ucharkan, uning ko'zlarida havas, hasad yonib ketardi. Kechga yaqin aslahafurush bir cholning do'koni oldida to'xtadi. Zuvalasi pishiq, kichkinagina chol shirin so'z bilan qarshiladi:

— Nima kerak, ko'nglingni olay, bek yigit?

To'g'onbek indamadi, qo'pol po'stin tagidan belga taqilgan xanjarni olib, cholga uzatdi.

— Qariya, meni tanglikdan qutqaring. Boshim omon, yaxshiligingizni unutmaymen, o'z otam kabi yodlaymen.

Chol o'z ishiga mohir edi. Po'latni tanlashda mislsiz edi. Har qanday po'latning sifatini aniq tayinlashgina emas, hatto uning vatanini — Bag'doddami, Isfahondami, Samarqanddami ishlanganini darrov aytib bera olar edi.

Chol xanjarga bir zum qarab, ko'zlari allaqanday quvonib ketdi. Keyin To'g'onbekka boshdan-oyoq razm soldi, molni arzonga tushirish uchun sovuqqonlik, beparvolik bilan gapirdi:

— Bek, yigit, men sotuvchimen. Shunday buyumlarimning qadriga yetadigan xaridor qidiram, lekin g'oyat ilojisiz qolgan bo'lsang, u vaqt seni muhtojlik va zarurat panjasidan xalos etmoqqa tayyormen. Chunki umrimda masjid-madrasa soldirmadim. Aziz-avliyolar uchun maqbaralar bino qilmadim. Makkai mukarramaga borib, payg'ambarimiz bosgan tuproqlarni

ko'zimga surtmadim. Bas, ollohning dargohiga ne bilan borurmen?

— Qariya,— dedi To'g'onbek manglayini qashib,— sotish niyatida emasmen.

— Xo'sh, maqsading? — deya uzun, uchi ingichka soqolini tutamladi chol.

— Xanjar sizda garov bo'lib qolsin, — deb javob berdi To'g'onbek do'kon chetiga o'tirib. — Menga besh dinor bering, raso bir oydan keyin men sizga olti dinor keltirib, buyumni qaytib olamen. Agar taqdir nasib etmay, aqcha topolmay qolsam, u chog' savdosini qilg'aysiz. O'zingiz insof bilan baholarsiz...

Chol ko'zlarini quyuk qoshlari ichiga yashirib, bir nafas jim qoldi. Keyin taraddudlanib, dedi:

— Meni mushkul ahvolga solding, yigit, ne qil-sam?..

— Ilojsizlikdan qoshingizga keldim, — dedi yalin-qiragan tovush bilan To'g'onbek.— Men chaqaloq ekanmen, rahmatlik otam bu tig'ni beshigimga, yostig'im ostiga qo'yan ekan. Esimni tanigandan buyon hamisha yonimda.

— Yaxshi yigit, men bilamen. Bu bir parcha po'lat seni turli balolardan asragan; bu tig' sen uchun eng nodir xotiralar bilan bog'langan. Shuning uchun aziz tutasen. Ammo, o'ylamaki, men buni har bir xaridorga ro'kach qilg'aymen... Yo'q, sen kabi bir tig'parast yigitga beramen. U shundayki, yaxshi tig'ni dilrabo ma'shuqasidan afzal ko'radi, o'zi barlos bekdodalardan!

To'g'onbekning umidi kesildi. Qo'lini tig'ga uzatdi. Lekin chol bu qiymatli buyumni qo'ldan chiqarishni istamadi. Bir oydan so'ng balki arzon bahoga sotib olish umidi bilan, kissasini kavlarikan, dedi:

— Xo'p, o'g'lim, yigitning so'zini qaytarish erlar-ning ishi emas.

To'g'onbek besh dinorni olib belboqqa tugdi-da, xayrlashib, o'rnidan turdi. Ochlik andishasi boshidan ko'tarilsa ham, yuragining bir parchasi uzilgan kabi, chuqur qayg'u, og'riq, o'ksinish sezdi. Xanjarni qaytib

ola bilamenmi, yo'qmi, degan savol uning fikrini parmaladi. Xiyla vaqt yana sandiranglab yurdi. Keyin qo'lini siltab, oshxonaga kirdi, to'yib ovqatlandi. Shom qorong'isida madrasaga jo'nadi. Hirotning Feruzobod darvozasiga ketuvchi katta yo'lda sharobxonaga kirdi. Katta-kichik xumlarning orqasida pastak kursida o'tirgan xomsemiz, ko'zlari mast sharobchidan katta kosada obi angur so'rab, bir juft sham bilan yoritilgan katta xonaning bir burchagiga og'ir cho'kdi. Bu yerda bir talay odam bor edi. Ba'zilar tanho o'tirib, xayol surib ichadi. Ba'zilar to'p-to'p bo'lib ulfatchilik qilishadi, o'qtin-o'qtin qiyqirib qo'yishadi. Bir tomonda to'rt-besh mo'ysafid davra qurgan. Ulardan biri bo'g'iq zaif ovoz bilan forsiycha bir g'azalni xirgoyi qiladi. Boshqalarning savatday salalari kuyning ohangida asta-sekin chayqaladi. Shaharning mashhur «avbosh»¹ laridan bir to'pi bir-birlari bilan baslashganday kosalarni paydarpay sipqorishadi. Oyoqda bazo'r turgan bir shoir duduqlanib o'zini maqtash bilan ovora. O'zbek-fors tillaridan iborat qurama bir shovqin boshni gangitadi.

Xilini, ta'mini surishtirmay, duch kelgan sharobni ko'taraveradigan va qozoqlar qimiz ichgan singari juda ko'p ichadigan To'g'onbekka ikki kosa may hech kor qilmadi; chanqoq tuyaning labi suvga tegdi, xolos! U, odatda, ichishga kirishganda, tangani ayamasi edi. Ammo umrida birinchi marta u qoidani buzdi. O'zini zo'rlab bo'lsa ham orzusini o'ldirishga tirishdi. O'z jonidan ham aziz bo'lgan otameros tig' uchun olgan aqchani sovrmaslik uchun o'rnidan turdi. Lekin eshikka chiqish oldida tanish tovush eshitdi: «To'g'on! Itning bolasi!»

To'g'onbek qayrilib, mo'ysafidlar davrasi orqasida yolg'iz o'tirgan To'qli merganga ko'zi tushdi-da, go'yo Xizrga yo'liqqanday, mamnun bo'lsa ham, lekin botir yigitlarga xos ulug'vorlik va g'urur bilan ko'rishdi va uning yoniga chordona qurdi. To'g'onbek bu epchil,

dov yigit bilan bir vaqtlar Badaxshon hokimida xizmat qilgan edi.

To'qli mergan qudratli yelkasini kerib, kulib qo'ydi: «Qani, manavini qadimgicha qilib bir sipqorchi!» dedi-da, kosani To'g'onbekka tutdi va o'zi uchun boshqa chaqirdi. Kosalarni qadimgicha cho'qishtirib, eski qadrdonlar bir-birlarining hol-ahvollarini surishtirib ketishdi. To'g'onbek sarguzashtlarini va bu kungi hayotini salmoqlab so'zladi. To'qli mergan Iroqdan bir hafta burun kelib, Ixtiyoriddin qal'asida xizmatga kirganini bildirdi. U To'g'onbekni bo'limli — ishbilar yigit deb hisoblar edi.

Uning bunday safolatga tushib qolganiga achindi.

— To'le qushi o'z vaqti-soatida qo'lingga qo'nadi, fursat kelmasa, ming yoqqa boshingni ur, hech narsa chiqmaydi — dedi u o'rtog'iga tomon engashib. — Bilamen, sen lak-lak qo'shinga sarkarda bo'ladigan bo'limli yigitsen. Ammo, buni qulog'ingda tut, oshiqma: otilmagan sopqon ham boshga tegar... Hozir maishatni o'ylab yuraver!

— Ne deysan? — to'ng'illadi To'g'onbek, — masjidga so'fi, kulolga shogird tushaymi?

— Bu yerda bir valine'matim bor. Menga uzoq qarindosh... Bilasen, mening aslim hirotlik. U odam saxiylikda Hotamtoy. Davlatda e'tibori baland. Yigitlik haqqiga ont ichib aytamenki, u zot kecha men bilan uchrashib: «Mardona, dilovar bir yigit top, bizning xizmatimizda bo'lsin», deb edi. Men ham qal'aga uning harakati bilan kirdim. Istasang, shu soatning o'zida yuguramiz.

To'g'onbek kosani bo'shatib, dakkam-dukkam, dag'al miyiqclarini po'stin yengi bilan artdi-da, qalin labini tishlab, o'ylab qoldi.

— Bilamen, g'ururing yo'l bermay turibdi! — dedi To'qli mergan koyinib. — Behuda. U odamning dargohida sen yolg'iz uning shavkati, dabdabasi uchun yashaysen. Tushundingmi?

To'g'onbek do'stiga tikildi. Uning yirik, chaqin ko'zlarida samimiyatdan o'zga bir andisha sezmagach,

¹ Bezori.

roziligini bildirdi. Ular yana bir kosadan ichib, o'rinlaridan turdilar.

Ularni fonus ko'targan tetikkina bir chol darvozada qarshiladi. To'g'onbek diqqat bilan cholga tikilib, uning aft-boshidan qul ekanini payqadi. Chol ularni shirin so'zlik bilan ichkari oldi-da, qayoqqadir g'oyib bo'ldi. Ko'p o'tmasdan, nariroqda eshik g'ijirladi va cholning ovozi eshitildi:

— Marhamat qilinglar!

To'g'onbek do'stining orqasidan xona ichiga kirib, to'rda, qalin ko'rpacha ustida chordona qurib o'tirgan o'rta yoshli, ko'zlari mug'ombirona yongan, butun vaziyatida kibr-havo, asabiylilik, o'zbilarmonlik jilvalangan odamga ko'zi tushdi. Bu — Shohruh¹ saltanatida katta mansablar ishg'ol etgan G'iyosiddin Pir Ahmad Havofiyning o'g'li Majididdin Muhammad edi. U Abusaid Mirzo davrida devon²da ishlovchi mayda vazifadorlardan edi. Hozir esa Husayn Boyqaroning jiyani «Mirzoyi kichik» — Muhammad Sultonning vazirchasi.

To'g'onbek salom berib, uning qo'l uchini siqdi. To'qli mergan o'tirgach, qo'sqi po'stinning etaklarini qayirib, tiz cho'kdi. Majididdin o'z oldida turgan katta mis shamdonni nariroqqa itarib qo'yib, To'g'onbekning dam po'stiniga, dam ko'zlariga razm soldi: qomatdor, dov yigit. To'qli mergan qo'ydek yuvosh, mutavoze o'tiribdi. Qo'sqi po'stin kiygan To'g'onbek g'ururning va qo'pol kuchning go'yo timsoli, mujassami edi. Majididdin To'qli merganga ma'nodor qarab, jo'rttaga oddiy til bilan gapirdi: «Kechagi gapimga chin ishonib, qulog'ingga quyib olgan ekansen, mergan. Bu yigit senga otning qash-qasiday ma'lum? Korsoz³ yigitga o'xshab ketadi. Nima qilamiz, qabul etmoqdan o'zga chora yo'q».

To'qli mergan To'g'onbekning ba'zi sifatlarini so'zlab, maqtashga boshlagan edi, To'g'onbek unga

¹ Temurning o'g'li.

² Bosh idora, mahkama.

³ Ish biladigan.

xo'mrayib, tilini kesdi. Majididdinning muomalasi va so'zlari unga qattiq tekkan edi. U hurpayib oldi. Majididdin payqadi shekilli, tovushini, so'zning ravishini o'zgartirib, darrov gapirdi:

— Bizga xizmat qiling, inim, bizdan aslo yomonlik ko'rmaysiz.

— Ne yumush qilamen? — to'ng'illab so'radi To'g'onbek.

— Qih, qih, qih... — kuldi Majididdin, qora quyuq soqolini serkillatib. — Men sizga, inim, yigitga yara-shur ishlarni buyuramen, amin bo'ling. Qadamingiz qutluq bo'lsa, martabangiz ulug'lanur...

— Ostingda bulutday ot, — gapga aralashdi To'qli mergan, — egning but. Dasturxon har vaqt muhayyo... Bilamen. Shundaymi, taqsir?

Majididdin iljayib, bosh qimirlatish bilan tasdiqladi. To'g'onbek ham qaddini rostlab, yengillanib oldi-da, erta bilan kelishga ijozat so'rab, do'sti bilan birga qo'zg'aldi.

Ikkinchi bob

I

Sultonmurod dars uchun mudarris mavlono Fasihiddinning hujrasiga kirib, hayratda qoldi. Yap-yangi ko'k shohi to'n kiygan ustod yangi taqyaga sallani bejab o'ramoqda edi. Uning har vaqt muloyim, ochiq yuzi, oq ko'rkam soqoli, butun savlatdor gavdasi uning shoshilayotganini, quvonchini bildirar edi. Sultonmurod uning biron oliy dargohga otlanganini faraz qildi. Mudarris sallani o'rab bo'lib, to'nining silliq shohisini qo'llari bilan asta silab-silab qo'ydi-da, tabasum bilan Sultonmurodga murojaat etdi:

— Maxdum, bukun sizga ta'til. Alisher Navoiy janoblarini podshoh hazratlari muhrdorlik vazifasiga tayin etmishlar. Yoshlik zamonlarida janob Alisher bir necha vaqt menda ta'lim olmish edilar. Rutbai oliylari¹ bilan tabrik etmoq vazifamizdir.

¹ Yuqori mansablari.

Sultonmurod podshoh bilan Alisher Navoiy o'rtasida eski do'stlikni eshitgan bo'lsa ham, Hirotga kelishi bilan bunday yuqori vazifaga ko'tarilishini xayol qilmagan edi. Shoirlik qudratini uning qo'lma-qo'l yurgan she'rlaridan bilgan, olimligi va insoniy fazilatlari haqida ayniqsa keyingi kunlarda hammaning og'zidan favqulodda qiziq, hayratbaxsh gaplar eshitgani bu shaxsning davlatda yuqori poyaga ko'tarilish xabari uni samimiy quvontirdi, ham shu bilan baravar, tunov kun halvofurushning boloxonasida Alisherning Hirotga qaytgani eshitgan chog'da ko'nglida tug'ilgan kuchli orzu — shoirni ko'rish ishtiyoqi hozir uning butun borlig'ini qoplab oldi.

— Taqsir, demak, sizni ham tabrik qilmoq mumkin, — dedi Sultonmurod tavoze bilan, — chunki janob Alisher Navoiy bir vaqtlar sizning ma'rifat nuringizdan bahramand bo'lgan.

Mavlono Fasihiddinning ko'zlarida shodlik toshdi.

— Bu faqir shogirdingiz, — davom etdi Sultonmurod, — ko'ngilidagi bir muddaoni arz etmoq istaydi.

— Qanday muddao? — jiddiy tikildi Fasihiddin.

— Muddao shulki, — javob berdi Sultonmurod, — ulug' shoirning huzurlariga janobingizning soyasi kabi ergashib borsam, na dersiz?

Mavlono Fasihiddin ko'zlarini yerga tikib, ma'nodor sukut etdi. Shogird, uni taraddudga solganidan, allanechuk ko'ngli ranjidi.

Fasihiddin o'zining favqulodda iste'dodli shogirdini sevar, uning g'ayrati va bilimlarini maqtar edi. Lekin bu yosh yigitcha uchun har vaqt ortiqcha tashvish chekishga to'g'ri kelar edi. Sultonmurodga bir ikki soat dars bermoq uchun u, ba'zan, o'z uyida haftalab kitob ko'rar edi. Bu nodir iste'dodning orzularini yerda qoldirishga ko'ngli botinmas edi. Birdan ko'zlarini yerdan uzib, kulib qaradi.

— Xurosonning barcha ulug' zotlari bilan muloqot qilmoqqa siz uchun fursat kelgan. Balli, bizga hamroh bo'lingiz.

Mudarris va shogird madrasadan chiqdilar.

Alisher yashagan uyda tantanali ruh hukm surardi. Mulozimlar hurmatli mudarris bilan tanilmagan shogirdni to'rdagi katta uyga taklif etdilar. Qip-qizil gilamlar yongan devorlari, shipi naqshdor, tokchalari ganchdan ajoyib gullar bilan ishlangan katta uyda bir talay odam o'tirgan edi. Mavlono Fasihiddinni to'rga o'tqazdilar. Sultonmurod eshik tagiga tiz cho'kdi. Bu yerdagi odamlarning aksari Sultonmurodga tanish bo'lgan va turli ilmlarda nom chiqargan olimlar ham Hirotning oldingi shoirlari edi. Bulardan tashqari, bir necha yuqori mansabdorlar qimmatbaho to'narga o'ralib, ulug'vorlik bilan o'tirishar, darveshnamo, tashqi takalluflarga begona ba'zi shoirlarning qiliqlariga, atvorlariga g'ijinganday ko'rinardilar. Sultonmurod majlisdagilarning gapidan Alisherning hali saroyda ekanini fahmladi. Gangir-gungur suhbatga quloq solib o'tirdi. Oradan ko'p vaqt o'tmay, kimdir shoirning kelganidan xabar berdi. Sultonmurod darhol o'zini ayvonga oldi. Shu vaqtda uydagilarning aksari, shu jumladan mavlono Fasihiddin ham chiqdi. Hammaning ko'zi unda-munda daraxtlar o'sgan katta hovlida edi. Zar yoqa to'n kiygan, mag'rur bir necha saroy odamlari orasida Sultonmurod shoirni, xuddi ilgari ko'rgandek, darrov tanib oldi, ko'zlari cheksiz quvonch bilan yonib ketdi. Shoirning boshida uchli ko'k taqyaga silliq o'ralgan ko'rkamgina salla. Egnida odmi shohi to'n, ustida yalang qo'ng'ir movut chakmon... Navoiy o'ttizdan oshmagan bo'lsa ham, yoshi ulug'lardek ko'rinardi. Qomati o'rtadan baland, ingichka, lekin gavdasi pishiq, barmoqlari uzun va nafis; qora va qisqa soqolli, xushbichim miyiq-lari tekis va silliq; yonoqlari chiqiqroq, kenggina yuzida doimiy tafakkurning asl ma'nosi, ma'naviy qudrat va yengil, go'zallashtiruvchi bir horg'inlik jilvalanadi. Qabariq-roq qovoqlari ostidagi qiyg'och ko'zlarida go'yo tafakkur va xayol bilan birga qandaydir iroda kuchi ifodalanadi.

Navoiy, lablarining uchida, ko'zlarida jiddiy tabasum, odamlar bilan birin-ketin ko'risha boshladi.

Mavlono Fasihiddin shoir bilan ko'rishib, hayajon bilan samimiy tabriklagandan so'ng barmog'i bilan Sultonmurodga ishorat qildi. Sultonmurodning hayajondan rangi bir oz oqardi. Qo'lini ko'ksiga qo'yib, shoirga yaqin keldi. Bir oz enkayib, uning qo'lini siqdi-da, bir qadam orqaga tashlandi.

— Kaminaning shogirdlaridan, — dedi iftixor bilan Fasihiddin. — Nodir iste'dod. Zamonamizning Abu Ali ibn Sinosi bo'lishiga kaminada aslo shubha yo'q.

— Hurmatli ustodim kamina shogirdlari haqida g'oyat mubolag'a etdilar, — qo'llarini qovushtirgan holda kulgansimon dedi Sultonmurod. Navoiy do'stona tabassum va iliqlik bilan Sultonmurodga murojaat etib, uning qayerlik ekani, qanday ilmlarni o'tgani va hokazo haqida surishtirdi. Sultonmurod haqiqatni yashirmadi. O'zi chuqur egallagan ilmlarni, bir qadar kamtarinlik bilan aytib berdi. Bu vaqtda atrofga to'plangan va Sultonmurodni taniydigan ba'zi mudarrislar ham uning to'g'risida biron nima deyishdi.

— Himmat va g'ayratni aslo qo'ldan bermang, — dedi Navoiy suyunib. — El, ulus sizdek zotlarga g'oyat muhtojdir. Ilm daraxtini yaxshi parvarish etib, yurt tuprog'iga chuqur tomir yoydirmog'imiz va undan mo'l hosil olmog'imiz kerak. Mana endi oshino bo'ldik. Umid qilamenki, bizni hamisha yo'qlab turursiz.

— Iltifotingiz uchun qalbimdan tashakkur etamen, — dedi Sultonmurod titroq ovoz bilan. — Sizning ma'rifat daryongizdan bahramand bo'lmoq qadar ulug' saodatni tasavvur etmoq imkonsizdir...

Navoiy Sultonmurodni birga olib, uyga kirdi, yuqoriroqqa o'tirishga taklif etsa ham, Sultonmurod uzr tilab, pastroqqa o'tirdi. Navoiyning qalbini tushunmagan ba'zi odamlarda hayrat sezilar edi. Ular, bu olacha to'nli, faqir, yosh mullabachchaga bu qadar diqqat va iltifotning nima keragi bor ekan, deb o'ylar edilar shekilli. Sultonmurod ba'zi ko'zlarda shu ma'noni ochiq sezarkan, uning tasavvurida, Navoiyning siymosi benihoyat yuksaldi, unga bo'lgan muhab-

bat uchun hech chegara yo'q edi. Muhrdor shoir uy sohibi bo'lganlikdanmi yoki kamtarlikdanmi, hammadan pastda o'tirdi. U dastlab Hirotdagi turli madrasalarning ahvoli, talabalar va mudarrislarining tirikchiliklari, vaqf ishlari haqida gap ochdi. U kishilarning so'zlariga diqqat bilan quloq soldi. Keyin so'nggi yillarda Xurosonda vujudga kelgan katta-kichik ilmiy asarlar, devonlar to'g'risida mufassal ma'lumot olishga tirishdi. Qandaydir nomsiz bir shoir tarafidan aytilgan bir ruboiy, bir bayt yoki bir muammo ustida so'z ketgan taqdirda ham, Navoiy jiddiy surishtirdi. Hammaning qulfi dili ochilgandek, majlis qizib ketdi.

Sultonmurod, go'yo Navoiyni ikkinchi qayta ko'rish nasib bo'lmasligiga ishonganday, undan ko'zini uzmas edi. U Navoiyning siymosida kamtarlik bilan baravar kibrdan, manmanlikdan xoli bo'lgan chin, ulug'vor bir g'urur, qo'llarining harakatida, so'zlarkan, lablarining qimirlashida, tabassumida, ovozida qandaydir mayinlik, noziklik, ingichka ohang sezar edi.

Mulozimlar dasturxon yozdilar. Mehmonlarga har nav shirinliklar, pista, bodom, quruq mevalar juda mo'l-mo'l tortildi. Keyin chiroyli chinni kosalarda sho'rva, laganlarda et va yumshoq nonlar keltirildi.

Ziyofatdan keyin majlisning keksasi fотиha o'qib, uy sohibini duo qildi, majlis muhrdor bilan xo'sh-lashdi.

II

Tokchada yongan shamning shu'lası va qiya ochiq darichadan tushgan oy nuri gilamlarning gullari ustida jivillab, xayoliy, mayin manzaralar, o'yinlar yasar, o'qtin-o'qtin esgan shabada sham yolqinini lipillatar, pastgina kursi ustida ochiq turgan qalin, katta kitobning varaqlarini shildiratar va, tanburda shoir chalayotgan kuyning sehriga berilganday, jimgina tinar edi... Musiqani she'rdan ayirmagan Navoiy go'zal sadolar ilmını chuqur bilar va chuqur sevar edi. Shoir ko'zlari

yarim yumuq holda zavq bilan chertar, qillar hayotning, ko'ngilning pinhon ohangini sadolarning fusunkor tili bilan sayratar edi...

Shoir yengil bir so'lish olib, tanburni tokchaga tirab qo'ydi. Barmog'idan noxunni chiqardi. Daricha yoniga o'tirdi. Hovlida shabada bilan o'ynashgan daraxtlarning yengil kuyidan boshqa savdo yo'q. Shoir o'yg'a toldi. Mana, u yana Hirotda, o'z uyida. Balki endi butun umr bu suyukli shaharda muqim bo'lib qolar... Kim biladi, taqdirni xohishi, jilvasi yana qanday kutilmagan o'yinlar ko'rsatar ekan!

Bu yerda endi har bir narsa unga yaqin, mehribondek ko'rinardi. Ilgari bunday tuyulmas edi. Balki marhum ota va onaning ruhi, mehri bu narsalarda aksini qoldirgandir. Bir vaqt G'iyosiddin Kichkina¹ xuddi shu yerda, shu daricha ostida o'tirib, uni erkalatmasmidi? To'rt yashar vaqtida (shoir g'ira-shira bazo'r xotirlaydi), Mirzo Qosim Anvoriy²ning baytlarini biyron tili bilan o'qib berarkan, ota qanday quvonardi! Yaxshi odam edi u. Sodda, to'g'ri so'z, insofli, rahmdil odam... Marhuma ona-chi! U o'z o'rtoqlarining onalarini mehr va shafqatda hech vaqt o'z onasi bilan tenglashtirmas edi. Sodda, bolalari uchun kuyunchak, qo'ni-qo'shnilar, aqrabolar bilan hamisha xushmuomala ayol. Besh-olti yoshda maktabidan ozod bo'lib yugurib kelarkan, u darrov bag'riga bosar, sut, patir non va shirinliklar berardi. Maktabda muhtaram qari domla o'rgatgan saboqlarni yoddan o'qib berarkan, suyunar, o'g'lining kattakon mullo bo'lishini orzu qilardi.

Shohruh Mirzo vafotidan keyin, Xurosonda ro'y bergan siyosiy tartibsizliklar zamonida, bir ko'p oilalar bilan birga jonlarini hovuchlab Iroqqa qochishlari, yo'ldagi mashaqqatlar, tomoshalar, xursandchiliklar, Sharafiddin Yazdiy³ bilan uchrashuv, ayniqsa safardan qaytishda kechasi otda mudroq bosib, yerga

¹ Navoiyning otasi.

² U zamonning katta shoirlaridan.

³ Mashhur tarixchi. Navoiy olti yoshida bu kishi bilan uchrashgan.

yiqilib tushishi, ertalab uyg'onib qarasa, bepoyon, kimsasiz taqir sahroda yolg'iz yotganligi, atrofda qong'ib, o't chimtib yurgan yuvosh otni tutib bazo'r minib olish, yo'l topolmaslik, qizg'in cho'lda tashnalik, nihoyat, karvon qo'ngan yerga yetib kelganda, g'amdan o'layozgan ota-onaning xursandchiligi va hokazo xotiralar bir-biriga ulanib, ko'z oldidan o'taverdi. Husayn Boyqaro bilan birga maktabda o'qirkan, sakkiz-to'qqiz yoshida Fariddin Attorning «Mantiqut-tayr»¹ini mutolaa qilar, uning sirli, otashin fikrlariga berilib ketib, nihoyat, bora-bora o'yin-kulginini, uyquni, taomni ham unutgani, bechora ota-ona bu ahvoldan qo'rqib, noiloj, shu kitobni man etib, qo'lidan tortib olib yashirganlari, kitobni boshdan-oyoq yod olgani uchun baribir takrorlay bergani... — shuning singari ajoyib, shirin, achchiq xotiralarni eslarkan, ko'ksini qandaydir hislar to'liqinidan bo'shatmoq uchun xo'rsinib qo'ydi. Keyin ilk she'r mashqlari, ilk ijodning azobi va shirin hayajonlarini qaytadan yashatganday bo'ldi. Ilm, san'atni sevgan otaning shoir o'g'il bilan quvonishi, yirik shoirlar bir og'izdan maqtab, tashviq etishlari, o'ylab-o'ylab, «Navoiy» va «Foniy» taxalluslarini topishi, keksa mavlono Lutfiy bilan uchrashuv va uning kutilmagan darajada baho berishi — bularni unutmok mumkinmi?! Ishq bilan, hayajon bilan yurakka, miyaga naqshlangan voqealar, onlar...

G'ariblik, musofirlik yillari... Mashhaddagi yetti-sakkiz yillik hayot — xarob ba'qalar², sovuq, tor madrasa hujralarida kunduzlari quyoshga chiqib havo olmay, tunlari mijja qoqmay, muttasil kitob ko'rish... Kitoblar orqali asrlar bilan, ming yillar bilan, qadim faylasuflari, olimlari, shoirlari bilan suhbatlashish. Ustodlari, sheriklari, uchrashuvdagi ulug' odamlar suhbatlaridan bahramand bo'lgani yuzlarcha donishmandlar — to so'nggi ustodi samarqandlik Xo'ja Fazlullo Abullaysga qadar hammasini esladi. Barcha-

¹ «Qushlar tili».

² Kambag'al talabalar, musofirlar yashaydigan hujralar.

sidan mamnun edi. Fikran yana ular bilan gaplashmoqqa boshladi.

Tashqarida oyoq tovushi eshitildi. Shoir boshini birdan ko'tardi. Eshik «g'irch» etib ochildi-da, ruxsat so'rab, ukasi Darveshali kirdi. Bu, o'qimishli, tavozeli odam bo'lsa ham, bir ko'p jihatlari akasiga o'xshamasdi. Havoyi hayotga berilgan, beparvo, uquvsizroq edi. Navoiy uning nim mast suzilgan ko'zlariga qaradi, kinoya bilan jilmaydi.

— So'zlang, inim, yurtida qanday xabarlar bor?

— Shu kunlarda shi'iy va sunniy¹ g'avg'osidan o'zga muhim hodisani bilmaymen, — deb javob berdi Darveshali asta o'tirib. — Har yerda sunniylar norozilik bildirmoqdalar: «Podshoh shi'iy, masjidlarda imomlar shi'iy... Bunga bardosh etib bo'ladimi!» — deydilar.

— Taassufki, — dedi Navoiy g'ijinib, boshini tebratib, — bu ma'nosiz g'avg'o podshohning farmoni bilan ro'y berdi. Uls orasiga tafriqa² solmoqdan o'zga ish yo'qmi, ajabo? Davlatning moliyasi ne holda, qo'shin ne ahvolda, madrasalarda tolibi imlar, olim va fozillarning tirikchiliklari qanday, har nav amaldorlar poytaxtda, tumanlarda, viloyatlarda xalqqa ne turda muomala qilurlar; dehqonning ro'zg'ori nechik, kosibning kori nechik — mana bu vazifalarni aql va idrok ko'zi bilan ko'rib, tadbir va salohiyat bilan hal qilmoq kerak edi. Inim, har qanday mazhab janjallaridan yuqori turmoq lozim. Yagona husni mutloq mavjuddir. Quyoshning nurida, dengizlarning jo'shqinida, tog'larning muazzam jussasida va yaproqlarning titrashida uning jamoli jilvasini ko'ramiz. Ko'ngilni uning ishq, yodi bilan to'ldirmoq kerak.

Darveshali shoir fikrining ildizlariga yetmoqqa tirishib: quyi solgan boshini asta chayqagan holda sukut etdi. U o'zi og'asiga va uning fikrlariga chuqur ehtirom bilan qarar edi.

¹ Islom dimida ikki oqim.

² Ajarlash (muh.).

— Bu diniy nizolar ulg'ayib ketmasa edi... — dedi nihoyat Darveshali.

— Xayr, biz bu dag'dag'alarni o'rtadan ko'tarishga harakat qilurmiz, — dedi Navoiy qat'iy ohang bilan. — Garchi bu mazhablarning birini o'zgasidan afzal ko'rmasak ham, ulusning birligini e'tiborga olurmiz. Inim, dunyoda kitob o'qimoqdan, tafakkurdan, she'r aytmoqdan o'zga zavqbaxsh mashg'ulot yo'qdir. Tabiatim ko'proq bu tomonga moyil edi. Sokin bir maskanda yashab, bu zavq daryosida suzmoqchi edim.

Lekin menga, ma'lumingiz, davlatda vazifa berdilar... Yolg'iz el va ulus manfaatini nazarga olib, mansabni qabul etdim. Bu muborak yurtida qilinadigan ishlar benihoyat ko'pdir. Bu ishlarning har biriga elimiz asrlardan beri tashnadir. Masalan, bir kutubxona yaratmoq xayolim bor... Siz endi dorug'ayi kutubxonai humoyun'dirsiz, sizga taalluqli bo'lganidan, aytib o'tmoq istaymen.

— Har bir niyatingiz uchun qul kabi xizmat qilurmen, — dedi Darveshali qo'lini ko'ksiga qo'yib.

— Biz shunday kutubxona bino qilaylikki, — shavq bilan davom etdi Navoiy, — butun el qoshida manzur va mo'ttabar bo'lsin. Jamiki ulum va funundaki, azminai qadimdan³ to shu damgacha odamzodning fikr gavhari ijod etmishdir va kitob suratiga chekilmishdir — barchasi bizning kutubxona xazinasini ziynatlasin. Faqirning xolis niyati shulki, bu yerda Xurosonning va o'zga mamlakati islomning barcha ulamo, fuzalo, shuaro si kitoblardan istifoda qilg'ay. Bu yerda falsafaning Suqrot, Aflotun va Arastulari, hikmat va riyoziyotning Fisog'urslari⁴, ilmi tibning Abu Ali ibn Sinolari, ilmi hay'atning⁴ Ulug'beklari, she'rning Firdavsiy va Nizomiy Ganjaviylari — har qaysilari o'z sohalarida osoyishta mashg'ulotda bo'lg'aylar. Ilm-

¹ Podshoh kutubxonasining boshlig'i.

² Eski zamonlardan.

³ Qadim yunon olimlari.

⁴ Astronomiya.

Lituz.com to'liq qismini yuklab olishingiz mumkin